

Jelige: grindí

Túl távoli ég

Sokáig dajkáltam a parát,
semmivé nem változtam át.
Az vagyok, aki itt maradt
a túl távoli ég alatt.

Nincsenek csodák. Hát istenem...
Délibábok játszanak velem,
hogy ne írjak, mikor senki se,
verset egy szavazóctelre.

Aki lehetnék, nem vagyok.
Kikuncsorgott hullócsillagok
zuhannak velem, fényesek.

A fiamnak leszek ország,
hogy álmait ne motozzák,
ha az enyém szétesett.

Ban-ben

Látlak virágban,
fában,
taposnivaló pocsolyában,
egy fel-fel dobott
kőben,
csigaház gyűrűjében,

egy kismama
hasában,
a hazaárulásban,
a visszajáró pénzben,
megrágott
kiflivégben,

a nagyon
akárásban,
nemzeti demagógiában,
két szó közti
úrben,
örökölt attitűdben,

vakarás után,
ahogy ég...
Én is tudom:
hülyeség.

Utószó

Utcára tett ez az októberi éjszaka is.
Nyitva felejtett szemekkel
nézem az esőt, kerülgetem a gesztenyék
vaktában élesített gyalogsági aknáit.
Illatod helyett puskapor szagát
sejtem a kifosztott őszben,
lámpabúrák kilótt szemeiben
elmagányosodott, lakatlan napkorongokat.
Legjobb lenne örökre magammal vinni
lázadozó hajtincséd karikagyűrűnek,
reménytelenül szépnek látlak,
mint szeretőiket a háborúba induló,
önkéntes katonák.
Én már semmitől se félek.